

Número 5

5

céntims.

Lo Maco-Lindo

Número 5

5

céntims.

Setmanari catalá — que seno pecar d' insolent — se proposa parlar clà — y divertir á la gent.

SURTIRÁ LOS DISSAPTES Ó QUAN VULGUI

NO'S RETORNAN LOS ORIGINALS;

*** LAS BOFETADAS, SÍ. ***

ADMINISTRACIÓ: Centro de Suscripciones, Carrer del Alcalde Mestre, 3

REDACCIO: Qualsevol puesto.

NO S' ADMETEN DESAFÍOS;

* AL QUE NO LI AGRADI QUE HU DEIXI. *

Lleida 13 de Maig de 1899

CRONICA

¿Que no ho saben? Volsan ferme regidor. No l' hi anat de gayre; res. Ha faltat una petita circunstancia ó requisit que no l' tindré may; lo de ser propietari. Ja 'n porto bon camí, com hi ha món, ab aquet pas.....

¡Ser propietari!, ni d' un nixo. Y després que para lo que uno sirva. Bén mirát, pera lo que hi van á fer á las sessions de l' Ajuntament; si sembla que no hi tingen altra feyna que seure y pesá figas tot seguit! Dorm que dorm, fins que cridan á repartí nombraments de comissions, que allavors ja 's despetan, fingint que se sofocan de no haber prestat atenció, y 's bellugan al igual que 'l peix fora de l' aygua, com si jughessin á fet, fent torná tarumba al president, qui, ja no sab com atendre ni de quin modo satisfer tantas pretensions. Agréguenthí que allí, s' hi ha d' anar limpia de toda mancha, afeytadet, bén planxat, ben pentinat y en molts dels casos ab levita, encar' que siga feta del temps del sastre Barrufet, perqué sinó ¿qué dirían? ¿Que dirían al véure, com devegadas s' es vist, á n' alguns que sembla que no s' hajan pentinat de vuyt días y que descubreixen una clenxa que sembla feta ab los cinch dits, tota esborrada que 's coneix que no la tocat may cap pinta, defecte que 'ls dura, fins que tots s' han tornat calvos de tan rumiar, apart de que, á lo millor, teniu que taparvos las orellas, per no sentir aquella interminable serie de proposicions, rela-

tivas á la blasfemia, amòbinant y donant pel descusit als companys, fentlos venir mal de caixals de tan sentí la mateixa cantarella?

¡Ay pobret! Ja estava fresh si 'l ha-guessen sentit los carreters; de l' arramblada que li 'n donan, j' hauría begut oli. No s' hi encaparri mes ab aquestas bagatelas, senyó Dalló, perque, axó, es perdre la saliva..... y l' temps, á mes de que no 'n trauria res.

Los renechs, al meu entendre, desapareixerán quant hi haja cultura y milló administració pùbl: porque es lo que deya un que s' : que rediable se 'n fan dels : questa gent porque aquí, fins al barém á pagá l' ayre que respirém y 'l puesto hon s' han d' aná á fer certas fenyas reservadas, y no obstant 's deuhen tres messos de sou als serenos, guardas d' horta, guarda-paseigs y no se 'n deuhen mes que dos als escombrayres, perqué tal volta 'ls de dins tenen por que, en un dia convingut, entrin y 's possessionin de Casa la vila y emprenguin la tasca que fan pels carrers, ja que, poble medianat, tot se pot arribá á veure. Déu me 'n reguart de convi-darlos á menjá á n' aquella jent, perqué, ab la gana que portan, foran capassos d' emportarsen fins lo barnís del plats ú d' empassarsen la cullera.

Ara, díguenme, quinas ganas puch tenir jo d' entrar á n' aquella Casa pera rebrer enrabiadas á cada punt, quant los metjes m' aconsellan la tranquilitat y forsa tips de riure.

Peró ara, doném de plá que hagués estat possible lo de que m' fessin regidó. Ja m' estava veyent als tres ú quatre porters, no sé quants son, ab la gorra d' ordenansa á la ma, mes trempats que

un orgà, plantats com estaquiròts, al posarse davant meu pera ferme 'ls oferiments de costüm y repetits no sé quanta vegadas, á tots 'ls quins han entrat y s' han fet amos, per un poch de temps, de Casa de vila. ¡Gracias á Déu que 'n son fora aquells cánallas! Axó no 's podía aguantor, y per últim veyém que entrarán personas de formalitat. ¡Múrris! ¡mes que murris! ¡Hont s' es vist que 'ls porters hajin de servir de minyonas de servey ú de mosos de corda? Sinó que 'ns haguassin fet portá 'l caldo al llit, quant estavan malalts, tot el demés tiri llarch. Aquí hi ha un home que tota la vida havia calsat espardenyas, y ara á forsa de práctica, ja serviria pera llimiabotas. N' hi han d' altres que de tot s' entenian menos d' accompanyar noys, y ara, si 'l donan de boxa, ja fora útil pera mestre d' escola; aquell que veu allá, lo dia que surti d' aquí aven-tarà á tots 'els carters, y ho podrà fer mes barát que 'ls altres, perque, que se sàpiga, no ha cobrat may los cinchs céntims; lo de mes enllá, si no fos que 'l cárrech no li resultaría prou higiènic, serviria pera corredor d' assumptos serios y aquell altre, si anem á mirá, no te altra ocupació que guardai les espatillas al senyó Alcalde, per si li 'n pase algún fracás, u, per sí li 'n agafa alguna malagana, 'l puga portar á casa á coll-bé.

¡Oh! Ja 'm sembla que 'ls ha caygút la pedregada al cap ab que vosté sia regidor. ¿Sab perqué? Pues ha de sabé y entendre que, á n' aquesta Casa, á la curta ú á la llarga, tots se tornan tartamuts y vosté no n' ha patit may d' aquest mal, ni té cap pedra al fetge, ni pels á la llengua, y 'ls ne diría quatre de cohentas. No li dich; si pera cantá unas

BOTIGA DE TEIXITS DE ANTONI PERUGA

se trobará en lo sucesiu un grant surtit en tota classe de calsat de superior qualitat, modelos alta novetat y á preus molt convenients.

quantas barbaritats s' gasta aquí mes tinta y ostias vermelles que á cap oficina de Ministre. D' esribetns, jo crech que n' hi ha un pera cada criada de servey, d' aquestas que van en busca de memorialistas pera fé escriure las cartas pera l' xicot; y com sia que, si entra l' Costa, molts d' ells aqui no hi tenen res que fer, ja fa dias que 'ls pobres no tenen prou camas pera visitar á n' aquet, fer parlá á n' aquell altre y tot son humiliacions que indignan á tota persona honrada. ¿Y sab lo que 'ls contestan? que sí, que no, que ja veurém, segons y conforme.... porque aquesta gent ho arregla aixís; á la callada y cayga qui cayga. Es una vergonya. Ara mateix hi han més de quaranta solicituts presentadas demanant plassa de sereno.

Francament, si no m' hagués causat illástima, m' hauria donat rabia lo modo de parlá que tenen aquella pobra gent, porque es trist que, l' empleat cumplidor del seu deber, estiga sempre pendent dels capritxos, de qualsevol ballaruga, que prou faria que 's retirés y 's posés al llit.

Per malalt.

Lo MOTXO.

¿Encara viu "La poca vergonya"....?

(FANTASTICH)

Bueno Ramón; Santa y bona nit tinguém, me'n vaig á retiro, que ja som al diumenge... Aixis me despedíjo del meu apreciable vigilant fa pocas nits, després de retirar del Suís, de pasar allí un rato ab los companys y de arribarme tot pasejant d' estirar las camas fins al Moro.

Cansat ja, quin' ansia no era la meva!... Pero estava escrit: entre l' atronador soroll de 'ls bramadors de periodichs, que aquella mateixa nit acabavan d' atormentar al sufrit públich baladrejan per carrers y plasas ¡LA MALA SETMANA!... y l' pavorós aspecte de las figuracions tristes, primas y grossas... que acabavan de surtir del Gabinet negre del Pasatge d' Arajol; creguintme, tenia un cap com un bombo, tot rodava devant meu, semblava talment que anés dintre d' un barco.

En fin... arribo á casa, y... rés, continuava l' febrón; pero ab molt mes ímpetu, si cap, qu' avans cuant me passejava. ¿Que hi farem?... digué entre mi. Pero, calla, veig un exemplar del follet divertit y maco que temps atrás va publicá lo Gras, y potser llegint y enfilantme ab calma alguns de 'ls seus párrafos puga distraurem y espantá aquesta especie de fornigó que tant m' amohina.

Efectivament, lo llibret del Rafel, que parla mes ó menos del siti de Lleyda quant los fransessos, fou poderós instrument per ferme reconciliá l' son, pues enfilantme en l' espantós capitol que parla del motí del Femeret, venen al meu esment recorts mes ó menos tristos, y... nada, encench un cigarro y llegint, llegint, passo dugas ó tres planas fentes que... en voltant meu, tot es quietut, tot es calma y sols se sent lo melodiós tich

tach del reloge, algun marrameu de gat enfurismat y 'ls crits accompasats del gall de l' asgolfa...

Mes; valgam Sant Bernat, ¿qué veig?.. lo poble está confús, aqui ningú s' entent tothom crida; grups amenasadors omplen carrers y vias atronant l' espay ab sos planys que semblan crits de guerra... ¡oh! en que vindrá á parar aixó... ¿Qué serà aquest xibarri? Lo tronar contínuo del canó repeteix sa veu espantosa; la indignació popular creix per moments, y aquelles figuras que llegói en lo follet del Gras las estich vegent encara; pero mes colosal y mes grandiosas!.... Veritat es que aquell asquerós butxí que feya d' Arcalde, segant caps ab sa fatal daga, no s' representa prop los meus ulls en aquesta escena, pero, tant se val, veig una dona de ulls fons y mirada temerosa que ab son poder conmou al poble y ab son neguit logra humillar á tots com l' imant qu' atrau lo cer, logra humillar altres metalls de grant estima.

Es la matrona de *La Moral*; es la diossa que Deu ab sont gran poder obliga é imposa als homes; es la que enarbola son cetre d' or amenassa á tothom cridant y enfurismantse com una pantera y es enfí la fera del desert aqui han arrebatat sos fills, y crida y 's desespera!...

¿Com puch arribar á dir jo lo que per mi pasa?... Veig una turba de petits que xuclan, altra de grans que enfurismats aplaudeixen, y aquest camp sembla ja una Babel, ahont ningú s' enten, ahont tots ruidosament protestan y 's desesperan, porque la flama de la indignació 'ls ha pujat fentes la cara.

No obstant, la rahó logra imposarse. Una veu torta y sonora deixa escapar son eco y tots callan maquinalment, tots se tornan muts per escoltarla. També, vull sentirla jo, ¿qui no la escolta á la veu de *La Moral* qu' enraona 'ls homes?

¿Que, qué diu? Sencill es interpreta rho. Crida y s' esclama, invocant en primer lloc lo dret que dintre la comunió de 'ls humans fins, Deu li dona, y parla ab frenesi tiritan de rabia, malehint y anematisant horrorosament als que la tacan, porque "obligats com lo primer —diu—per sa il-lustració y sas lletras á respectarla, profereixen devant d' una ciutat culta noms que causan vergonya y que desdihent de que vol dirse honrat aqui en la terra, y aquests pecan doblement porque á sabiendas fan lo mal y ab tot lo seny l' escampen".

La multitut ja no pot mes; la multitut para de cridar per acudir á las armas, y l' cel se posa roig, de ira potser ó de repugnancia, y surten á relluhir punyals, trabuchs y dagas, y la lluya s' emprent, rodant per terra... ¿que tiran? pues, tinta, paperots, plomas, galerins, taules y llibres pornografichs, junt ab la confusió de cent ideas y alimanyas, que com nova mala estruguesa, té en son malehit arsenal... ¡LA MALA SETMANA!

No para aquí aixó, sino que n' lo tarrabastall que causa semblant crema, surt d' entre aquell munt de basura una rata esfaraida... semblant al mateix diable, y... troba la mort villana é igual á la qu' un dia trobaren los que conduï al Femeret la má de la justicia en lo comensament d' aquest sigle.

Pero, ara 's trasmuta tot; ab mos propis ulls veig un altre quadro que res té de tot aixó qu' acaba de descriurer. Tot al revés; lo cel se torna blau, apun-

ta la bonansa, un lleuger vent d' Arago refresca 'ls pulmons y obliga á respirar ab salut la brisa dolsa de cent flors perfumadas. Ja es de nit; en lo firmament apareix una resplandor brillant com si fos d' un estrel ab cua, y aquest foch clá y brillant s' esten mes y mes fentes formar lo march d' un quadro... ¿Qué significa ara aixó? ¿Un' altra pesadilla? No, no; es la gloria de la veritat y l' triunfo de la lley resplandenta y hermosa; es lo apoteosis de la justicia que vol reinar en aquesta terra estimada, destrabant la maldat, la estupides y la mala fe avuy en mala hora escampadas; es lo quadro efectiu y verdader en que apareix entre llansas de colors y fochs de crrretilla, (com nou Sant Anastasi) lo titol del sentmanari ¡Lo MACO LINDO!... aquí y á la China.

(Una cuants moments de paua)

¡Pataplam!... Válgam Sant Bernat ¿que's aixó? Me sembla que mi trencat alguna cosa. Malahit siga... No m' fa'taba mes qu' aquest contratemps ara. Ves qui 'n percanse; hi caigut del llit, s' ha trencat l' orinal que hi havia á terra y tot apareix fet una pilota. ¡Bah! devia sonmir. Déixam donar la llum elèctrica. ¡Avant!... ara toco l' interruptó, lo giro y no m' contesta; fort, masa poch, jo á ser d' ells cada mitja hora l' apagaria... Bátua l' mon; vaya un' altra desgrasia!...

Pero, calla, ja la tornan á donar; sembla un joch de canalla lo qu' estan fent ab nosaltres. Qu' es aixó d' aquí, lo llibret del Grás; bueno, deixemtllo estar. ¿y aixó altre? LA... LA... MA... LA... SETMANA... Pasa al corral, redimoni; arri allá paperot vergonyós; mala... rata! No sembla sinó qu' aixó hagi set la causa de la meva perversa sombra d' avuy; treillám!... y son las quatre. Ja está vist lo qu' es avuy ni á trabucadas dormo.

Res, res, acabem d' un cop y prou romansos, basta de contemplacions, que, aquí com mes un se plany mes malament li va la cosa.

Ignominiós paperót, tu ets la causa del meu torment d' aquesta nit y l' motiu de tanta desgrasia, perquè jaltra feina hi ya! que jo no hagues pogut dormi avuy, si no 't hagués vist la cara.

Al basurero ab tú que 's l' unich lloc ahont deus estar y 's l' unich premi que 't mereixes. Arri allá, escarabat dolent..... Encara viu LA POCÀ VERGONYA?.....

MATA RATAS.

LO MITÍN

Lleyda 12 de Maig.

Estimat Pantón: Cumpleixo la promesa donante compte del *mittín* de la pàgesia que s' ha fet als Campos. N' acabo de sortir y tinch lo cap com tres cuartans. ¿Vols que 't digui la vritat? Fora de dos ó tres que han dit lo qu' havian de dir, los demés no han tocat al terme.

He sentit á un sinyó que guanya molts dinés y á un altre que 'n té mes que no pesa, y á dos ó tres que nadan en or..... y tants se queixan de que son tan ruchs los pagesos, que no saben fer res!

Tenen rahó. Si sapiguessim fer lo qu' hauriam de fer, la mitat de lo que tenen ells fora ben nostre.

També m' ha agrat molt sentir parla contra 'l *caciúisme* á n' aquell sinyó que sembla carricà; ja te 'n recordarás es un que fá poch temps ens vá venir á demaná vots al poble, després que 'l Vivanco ja 'ns havia escrit recomenantlo. ¡Batua 'l mon! No hi pogut menos de dirli: desagrahit! De tots modos sembla que ara ja parla més clá y més depresa. Per aixó quant deya: *si vo-vo-voleu guanyá-ayá, no-no-no vous-vous fi-fi-fiehu del Govern, que-que no fa-fa-fará res per l' Agri-gri-cul-cul-cul.....*

Al arribar aquí, tothom se vá possar á riure, y un descarat li va dir que cantés. ¡Mira que un discurs ab aire de sevillanas, hauria sigut de primera!

Pero no 'n va fer cas l' home, y vá seguit fent *los discursos*. Hu dich en plural perque, com pots pensar, ell ne va fer varios. volentne ser un sol.

No li van pegar.

Va enraonar també un esquirol de per aqui que 'ns vá maltractar de mala manera. Parlava un catalá enrevesat que casi no 'l enteniam. Pero no 't creguis que fes poch soroll. Per lo que vaig comprende vá proposar que 'ns fessin una *cartilla* pels pagesos... ¡Mare de Deu! Per *cartillas y narros* estém! Valdría mes que 'ns fessin un *Juanito* per anar á arroplegá fem...

Un senyor de Barcelona vá parlá l' últim y aquet si que 'n va dir unas quantas de bonas. Al pobre tartamut li va aclarir la paraula; al de la *cartilla* li va cantar ja ¿sabs lo que proposta? Que treguin los recárrechs de la contribució.

¡Uva! Aixó vá bé.

Jo 'm crech que tot lo fet era per veure si feyan ploure. Y veigis lo que son las cosas...

¡Ja está núvol!

PERICO

La ceremonia de la cobertura

DISCURS QUE JO FARÍA

Ignoro si están al corrent de que jo porto una mica de sanch real en mas venas. Donchs, per si no ho sabian, 'ls participa que, segons diuhen las rondallas, un dels meus antepassats fou general dels nostres exercits, y per motius que podé un altre dia 'ls explicaré, tingué que internarse á Fransa, ab tan bona sort qu' al poch temps de permaneixe allí, va ser nombrat virrey de Madagascar. La fortuna que, segons asseveran, deixá al morir, no té fí ni compte, y deu se repartida entre 'ls seus parents; y no hi ha que di que d' aquella me 'n tocarian bastantas engrunas, y podria, diné mediant, ser home de *pro*, diputat, senadó, marqués, conde ú l' que 'm donés la real gana.

'M diran ara, ¿á que vé tot aquet rossari? Molt sensill. Com sia que un d' aquests dias s' ha celebrat una gran ceremonia á Palacio, ahont s' han cubert molts grandes d' Espanya, y en atenció á que pot arribá l' hora per mi tan desitjada de cubrirme davant de la magestat dels monarcas; atés que la meva *taleya* en questió de partits politichs es ben coneuda pera que puga donar lloch á sospitas; tenint en compte que, ab assó de cubrirme davant dels reys, ja hi estich un poquet acostumát, tan com alguns de vostés, si volen recordar la vin-

guda del simpàtich y caballeresch rey Amadeo an aquesta ciutat.

Pues per totas aquestas consideracions que porto ditas, y suposant de que arribi l' dia en que 'm fassin conde ú marqués, m' hi proposat escriure ara per llavors lo discurs que, segurament, si fos viu, hauria pronunciat lo meu parent posat al meu puesto.

No cal dir que, agafat pel bras, m' hauria d' acompañyar lo mestre de ceremonias, ja que, jo, ab aquestas cosas, no hi entench poch ni molt.

Axís, pues, quant lo rey 'm diria= Conde ú Marqués (qui sab lo que seria) cubrius y parleu=després de fer tres reverencias ú las que 'm vingües en gana de fer, l' hi esperaria lo següent curs:

Senyor (ú Senyora, lo que fos). Jo só d' aquells de la llavor pelada. Los Duchs d' Alba y 'ls Gonzalez de Córdoba son, ja no personas, cosas insignificants al costat meu. Figuris que 'l meu abolori encara que de fetxa de pochs anys, té més importancia de la que sembla. La veritat que, segons contan, guardavan aquells personatges en llurs actes, no podia de menos que fer entrísti l' cor de S. M. La meva, en cambi, la faria revertá de riure si m' allargués un poquet, fent l' historia de la noblesa de la meva casa pairal.

Dech ferli sapiguer, entre paréntesis, que 'ls meus pares, que al Cel son. eran pagesos, ab molt honra. Cert que alguns adquereixen lo titol de noble mediant determinada quantitat, pero aixó no ho faria jo per cap diné del mon; d' altres ni han que, seguit la inspiració, avuy dia corrent, alcansen del Vaticà la dignitat de noble, jo 'n coneix quel deuen lo titol que portan á lamentables equivocacions y per ff, ni han d' altres que deuen lo pergamí, hont se troba estampat lo seu titol, á n' aquella maleïda Revolució de Septembre, cuals errors, ó rucadas, prengui com vulga, Deu haja bén perdonat.

¡No! Val mes dirho clá ans que portá enganyada á una persona. Tots quins s' han cubert, cal que 'ls esborri. ¡Vaya uns homenots! La deformitat del seu cos ja dona á compendre l' que son: xitxarellos que no farían cap mena de sacrificis pera salvar los interessos de V. M.

Jo, en cambo, só bén plantát, d' estatura que ja l' hauria volgut per ell un ciutadá que va passá á millor vida; vull di l' Lluquéts.

Jo, incapás de fer cofis y mofis ab lo que mes aprecio, puch parlá en alta veu de la meva consequencia; bé que per aixó se n' ha de vindre de naixensa y entre 'ls meus no n' hi hagut may cap de baliga balaga; tots han estat gent formal.

Ja sé que li han dit á S. M. que jo tractaba de ferme republicá: mala negada fessen tots ells: no se 'ls crega, Senyora. ¡Podé sí que m' havíen pres per un ninot de quincallería! ¡Ni ara ni may! Dins de ma pensa no hi nian las fraudulencias: Sempre l' mateix: *Monárquico frente á la Revolución* y..... ara no se com dirho..... bueno, si; axó mateix.

Ja ho veu, Senyora. Y, malgrat los meus sacrificis per la causa, jo só estat postergat diferentas vegadas en la meva província, perque jo no só fill de Madrid; no 's creguí ara. Mes de quatre voltas he sentit l' esbategar de la febra y si ho puch dí, de la rabia que 'm consumia al

veure á certs pigméus enfilarse ab poch temps com las carbasseras, mentres que jo descendant.... ja ho diré.... d' aquella nissaga de gegants, gloria d' Espanya, y no s' ofenga S. M., d' aquella casta, dich, que ajudá, com qui mes, á depòsar.... pues, cabal; tot lo que á las horas fou susceptible de reformas, anava baitant, baixant..... que á poch més tocava á terra.

Respecte á creus, só deixát sempre que las portin los altres. Ja hi fet prou en fer algunas vegadas de Cirineu.

Jo no só orador, Senyora, y ja haurá notat l' estalvi de paraulas que faig en los meus discursos; curtets pero bons pera l' sosteniment del Trono: Si ú nó, com Cristo 'ns ensenya; perque entenç que ab una paraula no més, 's pot fer molt mal ú molt bé, y ademés, que, obrant aixís, un home no rellisca y tots quedan contents. Perque, que 'n traurem d' un home que sia massa xarrayre si al últim s' acaba per no escoltarlo ningú y fentlo de l' altra manera, jo observo que l' auditori està pendent dels meus llavis com si volguessen dí "á veure que dirá 'l senyó Dalló."

Cert que la meva influència no arriba en cap puesto, conseqüència tal volta de que 'ls meus, avuy per avuy, tam poch valen gran cosa; bé que tampoch 'm reffo de ningú. Una vegada vaig posarme en mans d' un individuo que de poch no 'm pela; y un altre que tot dihent que desinteresadament dirigia en nom meu, certa classe de travalls pera gloria del govern de S. M., si 'm descuydo, m' escura de tal manera las butxacas qu' encara m' en ressentiria. Bé que, an aquet, só lograt atraurel á la legalitat, perqué també era dels revoltosos y tirava uns irevoto á Deu! quant se parlava de certas coses....

Sembla que ja só dit prou, Senyora. Y com sia que, pera lograr la gracia de cubrirme devánt seu, ja habia donat mes brincos que la granota que tan aviát se troba al costat dret com á l' esquerra d' un brassal, d' aquí ve 'l meu gust, la meva gran satisfacció d' haber alcansat, á la ff, lo que jo desitjava.

Crech que, ab aquests antecedents, d' aquest' hora en avant, podré cubrirme en presencia de S. M., com fan tots 'ls altres granges d' Espanya que han conseguit aquesta distinció, ja que, després de lo que porto enumerat, no ho puch sé mes de grande. Só dit.

Lo MOTXO.

Caballades y poch pá

Suposo que ja saben qu' avuy hem de fer catorze regidors.

Y com aixó es cosa grossa, de gran trascendència y de molta importància, los hi recomano que... fassin lo que vulgan.

Jo ja sé qui ha de sortir; me hu ha dit l' hero de deu de Juriol que es que hu diría! lo que toca 'l pandero electoral y fá y desfá, disposant de la tropa votadora com un pastó del seu remat.

Al *entresuelo* de ca l' Arajol s' ha estableert la fàbrica de concejals.

Segons m' dit lo Bufa, allí s' está armant la gran *miscelanea*! Conservadors,

republicans, republicans y conservadors, tot á la barreja... "Aquet ha de sortir; aquet ha de caure; á n' aquet reventeu-lo, á l' altre tireuli fort..."

Y mentres tant á casa Mensa los fusionistas se desesperan buscant vots y arreglant llistas y districtes... ¡Pobrets!

Los que no diuhen *xirrit ni mirrit* son los carlistas.

Y es que té tanta fenya ab inventar rucadas lo conspicuo *leader* de la actual minoría, pero embruta *La poca vergonya* que, naturalment, no te temps de fer política.

La vritat es que tothom se creya que 's posaría á les ordres barreté, per alló de gente con gente... Pero sembla que hi ha hagut reparos.

Ara vagin á saber quin es dels dos lo que no vol embrutar-se ab l' altre...

Dijole la sarten al cazo...

Tenim entés que, per rahó d' una instantánea que publicarem en lo número anterior, s' han donat per ofesos lo *Bufa*, lo *Guineu* y l' *Xatét* pero principalment lo *Bufa* pues diu que no hi anirà mes al MACO-LINDO.

Conformes; pero nosaltres obrant axis 'ns creyam protegirlo, per la rahó molt sencilla de que, si á un hom nó i coneixen mes que á un lloch, segurament que si veuen lo seu nom estampát ab lletras de motllo, es fácil que preguntin *¿qui es l' Bufa?* y això encara el favoreix. Perque l' publich es axis; molt curiós é impertinent.

Pero vaya; si l' *Bufa* ho vol axis, no hi anirà mes al MACO-LINDO, nó; y dispenxi l' senyó *Bufa*.

Veu en cambi l' *Guineu* es mes trempat y posantse sobre l' terren odiú que

per un ral deixarfa posarse 'l seu nom pels cantóns.

Ja l' pot passá á recullir però porti l' bono.

Sens suplica la inserció del següent suelto:

"En lo Jusgat de 1.ª Instancia d' aquesta ciutat he notat que les cadires que tenen los Agusils están fermadas á la taula qu' escriuhen y ademés están lligades entre elles perquè no 's trenquin.

HABIDA CONSIDERACIÓN de que lo pés respectable del Isidro pot donar lloch á que la cadira s' afadi y no s' entengui de fils donant lloch á una escena cómica que no descrich per respecte á la autoritat: fá un mal efecte á la vista del públich que las cadiras estiguin fermadas á la taula, per recordar aquell adagi castellá *Todos son honrados pero la capa no parece*.

Al Ajuntament per que 'n prengui nota per cuant no estigui tat endeutat y pugui alsar lo cautiveri de les pobres cadires.

Y queda complacent.

Ja dehuen haber llegit que lo primer número del programa de la festa major d' enguany, es una *grandiosa tronada*.

La comisió de festas, hauria estat acertada si entre *grandiosa* y *tronada* y hagués posat *fiesta mayor*, pues llavors hauria dit *Grandiosa fiesta mayor tronada*.

Lo programa es *aixút* pero pot ser serà *mullát* á poch que lo temps tingui coneixament.

TELEGRAMAS

Madrit, 12-4 t.

Per afirmá qu' era un mito
Lo sufraigi, una goguina,
M' han clavat una tunyina
De padre y muy Señor mio.

Ko Ko.

Madrit, 13-10 m.

Lo Silvela s' enflaqueix
Sembla un arquet de violí....
Lo metje ja li va di
"No s' estrany, vosté creix.."

TUTILMUNDI.

Paris, 13-10 m.

Tothom lleigeix ab carinyo
Y sent afecte infinit
Pel setmanari aixerit
Titulat LO MACO-LINDO.

MR. REMINGTON.

Alcanó, 13-11 m.

S' ha rebut un paperot
Que te molt *poca vergonya*,
Ha vingut á moure ronya
Y l' han donat un pebro.

X.

Torrelameu, 13-12 m.

Ja tornem á tindre tritis;
No faltaba mes qu' aixó,
Si qu' estém bé per funció
Ab tanta sin-dineritis. (1).

GARROFA.

(1) Epidèmia que sufreixen tots los espanyols.

IMPRENTA DE SOL Y BENET.—LLEYDA.

LO MACO-LINDO

SURTIRÁ LOS DISSAPTES Ó QUAN VULGUI

No s' admeten suscripcions, pero sí anuncis á preus baratissims.

FUSTERIA DE ANTONI MIR

Carrer de Blondel, 2

Especialitat en caixas de morts sencillas y de luxo á preus baratíssims y contant ab un servei exacte y esmerat.

Tots los días de festa hi ha exposició en dita botiga, Carrer de Blondel, 2.

SE componen vins averiats ó picats per la fabricació de Alcohols en casa.

JOSEPH BORDALBA

Rambla de Fernando, número 29.

ANTIGUA READERIA "LA MANRESANA"

DE

TOMÀS RODOREDÀ

Servici diari entre Lleyda, Barcelona y estacions de dit trajecte fent lo servei lo mateix amo que surt tots los días, de la Plassa de la Constitució n.º 13 ahont reb els encárrechs durant tot el dia y á Barcelona 'ls reb á la Agència Llovet y C. Carrer del Oli n.º 11.

NOTA.—A Lleyda fixarshi bé: al costat de Sant Joan; READERIA.

Sastrería Pañería y Novedades

DE

LLUIS CARDÚS

Major, núm. 26, 1.º

Grans
Magatzems

LA NOVETAT

Ventas
al detall

→ TEIXITS Y NOVETATS DE DONA, HOME Y NEN ←

ARTICLES DE FANTASÍA Y GÉNEROS DE PUNT

→ ROBA FETA Y PERA FÈ ←

LA CASA QUE VEN MES BARAT Y MES NOVETATS REB

FILLS DE J. SERRA

PREU FIXO • EXPOSICIÓ TOTS LOS DIAS